

[Johs. Christiansen.]

lægningen skønnedes foretaget i den Hensigt at bringe Kesselstedets Jordtilliggende op paa over 2 Tdr. Hartkorn, hvorved det kunde falde uden for Bestemmelserne i den førnævnte Lovbekendtgørelse, nægtede Sogneraadet at anbefale Udstykningens Fremme.

Nu kan jeg ikke se rettere, end at dette var rigtigt handlet af Sogneraadet, det vilde ikke være med til at omgaa Loven. Raadet fik bare ikke den Støtte fra Landbrugsministeriet, som det efter min Opfattelse burde have haft. Bringes en Ejendom op paa over 2 Tdr. Hartkorn, maa den drives med Bestyrer, om end som selvstændigt Landbrug, og det varede heller ikke længe, inden Hr. Langkilde havde faaet lavet en Slags Bestyrerkontrakt med den Mand, han havde udset til at lede Kesselstedet indtil videre. Men uagtet Sogneraadet klagede til Ministeriet over Gods ejerens Adfærd og Gang paa Gang rykkede for et Svar paa Klagen, gjorde Ministeriet ikke Mine til at skride ind.

Jeg skal ikke tage Tingets Tid med at skildre i alle Enkeltheder Sogneraadets aarelange Kamp for og Ministeriets tavse, men virkningsfulde Modstand mod, at Tingene sattes paa Plads. Det er oplyst sidst i „Fyns Venstreblad“ for 3. Oktober i Aar, at Kommissionen for Brug af Huse i Fyns Stift allerede før Indsendelsen af Gods ejerens Udstykningsandragende har erklæret Sammenlægningen for ulovlig, og at Kammeradvokaten paa Henvendelse fra Ministeriet af 4. December 1944 i Skrivelse af 30. Maj 1945 har erklæret, at det efter hans Skøn ikke kan anerkendes, at den af Godsejer Langkilde valgte Driftsform vedrørende Kesselstedet opfylder Lovens Krav, samt at man ved at godkende Udstykning desuden heller ikke kunde undgaa at komme paa tværs af Lovbekendtgørelsen af 12. April 1935.

For saa vidt disse Oplysninger er rigtige — og de hviler efter alt at dømme paa de i Sagen foreliggende Skrivelser —, forekommer det mig fuldkommen ufatteligt, at der ikke for længst er skredet ind mod Godsejeren. Nu skal den højtærede nuværende Landbrugsminister have alt det, der tilkommer ham. Paa et personligt Brev, som Sogneraadets formand i Nørre Lyndelse sendte ham den 5. Januar i Aar, svarede Ministeren omgaaende, at nu skulde Sagen blive undersøgt nærmere, og det er den utvivlsomt ogsaa blevet, men der er aabenbart Situationer, hvor en Ministers gode Vilje er et og departementale Reak-

tioner noget andet. I hvert Fald maatte Sogneraadets formand skrive igen til Ministeren den 19. Maj, altsaa efter yderligere 4 Maaneders Ventetid. I dette Brev kunde Sogneraadets formand henvise til, at Husmandsbrugskommissionen allerede i 1944 havde underrettet Ministeriet om, at Kesselstedet „henligger og drives ganske ulovligt“, men da Sogneraadet den 31. Maj modtog Ministeriets Svar, gik dette overraskende ud paa, at Ministeriet den 25. Maj i Aar paa Trods af Kammeradvokatens og to officielle Kommissioners Udtalelser havde godkendt den foreliggende Udstykning og Sammenlægning. Det føjedes dog til i samme Skrivelse — Ret skal være Ret —, at man ikke fandt den af Godsejeren praktiserede Driftsform antagelig, og at han derfor nu fik en Frist paa 3 Maaneder til at bringe Forholdet i Orden, og at han, hvis han ikke rettede sig derefter, vilde blive tiltalt.

Det er forstaaeligt, menneskeligt som juridisk, at Nørre Lyndelse Sogneraad nu for Alvor blev gram i Hu. I den Skrivelse til Ministeriet, der nu fulgte, rekapituleredes Sagens Faser, og dens utilstedelige Trækken i Langdrag, ligesom det med forstaaelig Bitterhed sloges fast, at Ministeriet nu i samfulde 2½ Aar havde tolereret en oplagt ulovlig Drift af et indkøbt Landbrug. Sogneraadet hørte dog intet fra Ministeriet og sendte det derfor en ny Skrivelse af 19. September, hvori Ministeriet blev gjort opmærksom paa, at den Frist, der var tilstaaet Godsejeren, var udløbet den 28. August, og at nu maatte Ministeriet da vel lade Hammeren falde.

Dette haaber jeg Ministeriet har gjort, men jeg beder dog den højtærede Landbrugsminister oplyse, hvad der er foretaget over for Godsejer Langkilde, og hvordan man i Ministeriet ser paa hele det Problem, som Sagen fra Nørre Lyndelse er et enkelt Udtryk for, men som det er saa overordentligt vigtigt at faa klaret til Bunds. Det forekommer mig paakrævet ogsaa at faa klaret, hvad den egentlige Aarsag er til, at et i sig selv oplagt Retsbrud kan gaa upaataalt hen i over to Aar, om det skyldes Fejl i Administrationen, eller om det er den gældende Lovgivning, der er noget i Vejen med. For mig at se har Nørre Lyndelse Sogneraad kæmpet en anerkendelsesværdig Kamp. Den højtærede Landbrugsminister bør nu, saafremt de fornødne Skridt i saa Henseende ikke er taget, drage Omsorg for, at Sogneraadets Kamp resulterer i Rettens og Ordenens Genoprettelse, at den skyldige faar sin Straf efter Loven,